

Ной отвори единъ прозорецъ, и, понеже ни е можалъ до-
волно около себе си да види, пusti вранъ тѣ, за да испыта,
да ли е вода та доволно испаднала. Врана та отлѣта, и ве-
ки не мѣ са врати. Пusti глѣвницъ тѣ; она понеже не на-
мѣрила мѣсто да стѣпи, зато летѣла е около ковчега. Ной
прострѣ рѣкѣ та си и ѣх внесе въ ковчега.

Подеръ седмъ дни пакъ пusti глѣвницъ тѣ. Она на
последокъ са врати, и донесе въ клюва си зеленъ маслиненъ
сѣчецъ (клонче). И така Ной са оувѣри, че вода та е спадна-
ла доволно. Подеръ други седмъ дни пакъ пusti глѣвницъ
тѣ, но она веки не мѣ са врати. Отъ то разѣмъ Ной какъ
зема та е свѣстмъ сѣха.

Богъ които благоизволилъ да са ави на Ной свѣстмъ ми-
лостивъ избавитель, рече мѣ: Излѣзъ нынѣ отъ ковчега, ты,
жена ти и твои-тѣ сынове съ жены тѣ си. Испusti и всички
те четвероножнѣ, птици и други те животни. (1)

§. 13. Жертва за благодареніе.

Ной са покори на Божіа та заповѣдь радостно, излѣзи
съ свои тѣ си отъ ковчега; такожде и всички тѣ животни.
Онъ направи жертвеникъ и пренеси на Бога жертвъ за благо-
дареніе то си: Но по Богоугодно и по свѣтло отъ огненно то:
жертвено огнище е было, дѣто са напзлило отъ благодареніе
камъ Бога Ноево то сърдце за то чѣдесно избавленіе.

Богъ кои то е всегда благоволитель, прѣа жертвъ тѣ
милостиво: красна та дѣга поависа на нево то, и рече Богъ на
Ной и на сынове тѣ мѣ; знайте какъ, вамъ и на всички тѣ
человѣцы, които послѣ васъ ще вѣждѣтъ, давамъ оувѣрніе,
дѣто никага веки неще да вѣди потопъ. Това е заветъ мой.
Додѣ земя та превѣди, сѣдѣва и жатва, лѣто и зима, день
и ноцъ веки нема престанатъ. Моя та дѣга коато съмъ по-
ставилъ на облацы тѣ нека ви вѣди знакъ на мой заветъ. (2)

(1) Быт. И, 1—11.

(2) Быт. И, 18—.